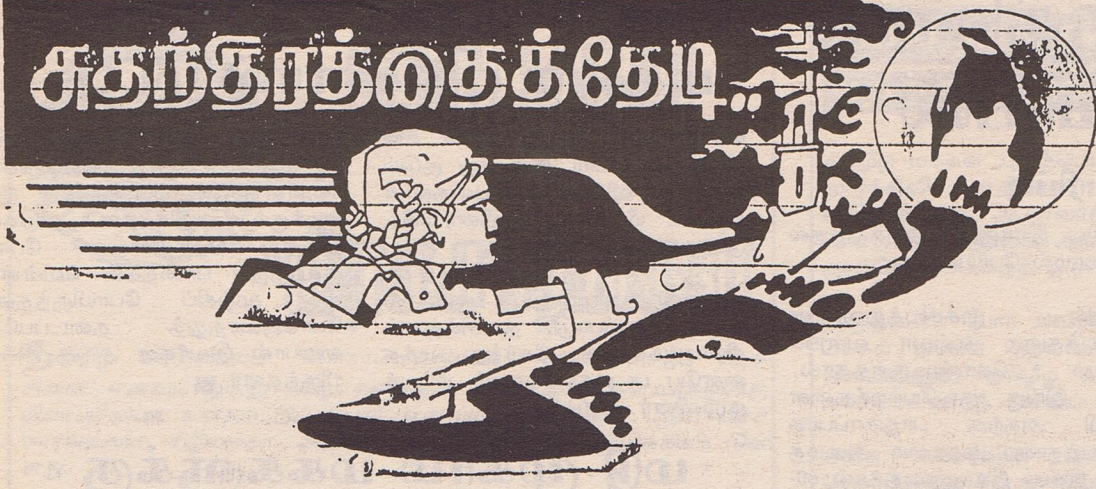


# சுதந்திரத்தைக்கேடி



நானும் சுதாவும் ஆறாம் வகுப்பிலிருந்து ஒன்றாகவே, ஒரே வகுப்பிலேயே படித்தோம். இரண்டு பேரும் இணைபிரிவு தேயில்லை. அவளுக்குக் காய்ச்சல் வந்தால் எனக்கும் காய்ச்சல் காயும். எனக்குத் தலையிடிவந்தால், அவளுக்கும் தலையிடிக்கும்.

எங்கே போவதென்றாலும் இரண்டு பேரும் ஒன்றாகத்தான் போவோம். போகும் வழியெல்லாம் அவள் பல கதைகளும் சொல்லிச் சிரித்துக் கொண்டே வருவாள். மிக மோசமான பகிடிக்கூட விடுவாள். அப்படியான நேரங்களில் எல்லாம் நான் மெளனமாக நிற்பதுதான் வழக்கம். ஏனென்றால் அதுவரை காலமும் இப்படியான பகிடிக்களை நான் கேள்விப்பட்டதும் இல்லை; இப்படியான பகிடிகள் விடும் பிள்ளைகளைக் கண்டதும் இல்லை; என் வீட்டில் கூட இப்படியான கதைப்பதை நான் கேட்டிருக்கவில்லை.

மெளனமாக நிற்கும் என்னைப் பார்த்து அவள்,

"நீ என்னடி பேசாமல் நிற்கிறாய்?" என்று கேட்டாள். எனக்கு இவளது கதைகளைக் கேட்க அதிசயமாகவும் இருக்கும்; கவலையாகவும் இருக்கும்.

'இவள் சரியான குளப்படியாக இருக்கிறாளே, என்னென்னதான் நாளைக்கு நல்ல மாக்ஸ் எடுக்கப் போகிறாள்?'

என்று என் மனதுக்குள் அடிக்கடி கேள்விகள் எழும். ஒருநாள் நாங்கள் கல்வி கற்ற தனியார் கல்வி நிறுவனத்தில் ஒரு பரீட்சை நடாத்தப்பட்டது. அந்தப் பரீட்சையில் சுதாதான் ஆகக் கூடுதலான புள்ளிகளைப் பெற்றாள். நான் அவளைப் பற்றி தப்புக் கணக்குப் போட்டுவிட்டேன் என்பது எனக்கு அப்போதுதான் புரிந்தது. அவளுக்கு விளையாட்டும் விளையாட்டுத் தான்; படிப்பும் படிப்புத்தான்.

இவளது கலகலப்பான சுபாவத்தால் கவரப்பட்ட இளம் வாலிபர்கள் இவளுக்கு முன்னும் பின்னும் வருவார்கள். இவளைக் கேலி செய்து வம்புக்கு இழுப்பார்கள். நாங்கள் அவளை,

"என்னடி, உனக்கு முன்னுக்கும் பின்னுக்கும் ஒரே ஆட்களாக இருக்குது. ஏதோ, எல்லாம் நல்லபடியாக நடந்தால் சரிதான்"

என்று எங்கள் பங்குக்கு கேலி செய்வோம். அதற்கு அவள்,

"நானா வரச்சொன்னேன்? எனக்கு வேற வேலை இல்லையா? உனக்கு வேணுமென்றால் அதிலே ஒரு ஆளைப்பாரன், அதிலே என்னடி வந்தது?"

என்று சொல்லிவிட்டு, நல்ல பிள்ளைபோல் இருந்துவிடுவாள். ஆனால் அந்த இளைஞர்கள் ஒவ்வொருவரின் செயலையும் பார்த்து ஒவ்வொரு மாதிரிக் கேலி செய்வாள். நான் இவளது குறுமைப் பார்த்து பல தடவைகள் இரசித்ததுண்டு. பள்ளியில் படிக்கும்போது பல தடவைகள் தேவையில்லாமலேயே

சிறு சிறு சண்டைகள் பிடிப்போம். ஆகக் கூடியது மூன்று நாட்கள் வரையில் கதைக்காமல் இருப்போம். அதன் பின்னர் கதைத்துவிடுவோம்.

ஒரு முறை தனியார் கல்வி நிறுவனத்தில் விஞ்ஞான ஆசிரியர், மூலகங்களைப் பற்றிப் படிப்பித்தபோது, எங்களுக்கு அது விளங்கவில்லை. இவள், எங்களுக்கு விளங்கக் கூடியமாதிரிச் சொல்லித் தருமாறு ஆசிரியரைக் கேட்டாள்.

சில மூலகங்களின் பெயர்களையும் சூத்திரங்களையும் நினைவில் வைத்திருப்பதற்காகச் சில நகைச்சுவையான வசனங்களைச் சொல்லித் தருவது ஆசிரியர்களது வழக்கம். இந்த மூலகங்களைப் பற்றி எங்களுக்கு விளக்கிவிட்டு, அதை நினைவில் வைத்திருப்பதற்காக ஆசிரியர் சொல்லித் தந்த வசனம் இதுதான்.

'சரோஜாதேவி குளிக்கும்போது யார் கண்டது? கமல்காசன் கண்டவர்'.

அவ்வளவுதான்! அன்றோடு நான் தொலைந்தேன். எனது பெயரும் சரோஜாதேவிதான். அவள் என்னை, ஆட்கள் நிற்கிறார்கள் என்றும் பாராது, கண்ட கண்ட இடங்களிலெல்லாம், கண்ட கண்ட நேரங்களிலெல்லாம்,

"சரோஜாதேவி குளிக்கேக்கையார் கண்டது? கமல்காசன் கண்டது" என்று கேலி செய்வாள்.

எனக்கு என்ன செய்வதென்றே தெரியாமல் இருக்கும். நாம் போராளிகள் ஆனபின்னர் தான், அவள் இவ்வாறு கேலி செய்வதை நிறுத்தினாள்.

பெரும் வயல் காணிகளும் தோட்ட நிலங்களும் தென்னந்தோட்டங்களும் நிறைந்த முல்லை -மணலாறு மாவட்டத்தில் அமைந்துள்ள 'மாழலை' என்ற கிராமத்தில் செல்வரத்தினம், பத்மாவதி என்ற விவசாயத் தம்பதிகளுக்குக் கடைக்குட்டி மகளாகப் பிறந்தவள்தான் வீரவேங்கை சுதா எனப்படுகின்ற சுதர்மினா. இவளுக்கு நான்கு அண்ணாமார்களும் ஒரு அக்காவும் உண்டு. இவரது அண்ணாமாரில் ஒருவர் 1985 ஆம் ஆண்டில் காணாமல் போய்விட்டார்.

ஒரு அண்ணா 1986 ஆம் ஆண்டு காலப் பகுதியில் திவாகர் என்ற பெயருடன் தன்னைப் போராளியாக்கிக் கொண்டார். இவருக்குப் பிறகு இன்னுமொரு அண்ணாவும் அலெக்ஸ் என்ற பெயருடன் தன்னைப் போராளியாக்கிக் கொண்டார். இவர் சில காலத்தின் பின் போராட்டத்தில் இருந்து விலகி, குடும்பத்துக்கு உழைப்பதற்காக மத்திய கிழக்கு நாடுகளுக்குப் போய்விட்டார். அப்பொழுது ஈரானுக்கும் ஈராக் குக்கும் கடுமையான மோதல் நடந்து கொண்டிருந்தது. அங்குபோய், சில நாட்களுக்குப் பின் அவரது கடிதங்கள் வருவது நின்

றுவிட்டது. நான் இயக்கத்துக்கு வருமவரையில் அவரது கடிதம் எதுவும் வீட்டுக்கு வரவில்லை.

இன்னுமொரு அண்ணன் எங்கள் போராளிகளுக்கு உதவி செய்து கொண்டிருந்தார். 1990 ஆம் ஆண்டில் இவர் துரோகி ஒருவரால் காட்டிக் கொடுக்கப்பட்டு, தேச விரோதிகளால் கொல்லப்பட்டார். நடந்த விடயம் தெரியாத சுதாவின் தாய் இவர் வருவார் எனப் பார்த்துக் கொண்டே இருந்தார்.

மறுநாள் ஒரு உடல் கர்ப்பூர்ப்புல் வெளியில் கிடப்பதாகக் கேள்வியுற்ற சுதாவும், அம்மாவும், அப்பாவும் ஓடிப்போய் பார்த்தார்கள். உடல் முழுவதும் வெட்டுக் காயங்களுடனும், உப்பியும் கிடந்த அந்த உடலின் காலில் இருந்த ஒரு வடுவைப் பார்த்தே, அது சுதாவின் அண்ணனின் உடல்தான் என இனம் காணப்பட்டது.

## அமுதநிலா

இந்த இழப்பு சுதாவின் அம்மாவுக்குப் பெரிய மனத் தாக்கத்தை ஏற்படுத்திவிட்டது. சுதாவுக்கும் அண்ணனின் மரணம் பெரிதாகத் தாக்கத்தை ஏற்படுத்திவிட்டது. முன்னரும் போராளிகளுக்கு பல உதவிகளைச் செய்து வந்தவள், இப்போது ஒரு வேகத்துடன் வேலை செய்யலானாள். அவள் இயக்கத்துக்கு வருவதற்கு அண்ணனின் மரணமும் ஒரு காரணமாக அமைந்துவிட்டது.

ஒரு நாள் முல்லைத்தீவில் நடந்த எம்மவரின் பிரச்சாரக் கூட்டமொன்றுக்கு நானும் சுதாவும் போயிருந்தோம். அங்கே சுதாவின் போராளி அண்ணா திவாகரைக் கண்டோம். அவரிடம் அவள்,

"அண்ணா, நானும் இவளும் (என்னைத் தான் அவள் என்று குறிப்பிட்டாள்) நந்தினியும் இயக்கத்துக்கு வரப்போறம். நீ கூட்டிக் கொண்டு போறியா?"

என்றாள். அதற்கு அவர்,

"நீ இப்ப அம்பது பேரைக் கூட்டிக் கொண்டு வா. நான் உடனேயே உன்னையும் உன்னோடவாறவையையும் கூட்டிக் கொண்டு போகிறேன்" என்றார்.

ஐம்பது பேரை உடனேயே எப்படித் திரட்ட முடியும்? அந்த நிமிடத்தில் ஐம்பது புதிய போராளிகளுக்காக எங்கே போக முடியும்? எனக்கும் அவளுக்கும் மனம் சோர்ந்துவிட்டது. கூட்டம் முடிந்ததும் பேசாமல் வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்தோம்.

இது நடந்து சில நாட்களின் பின், எனக்கு இயக்கத்தில் இணைவதற்கு தொடர்பு கிடைத்து விட்டது. காலையில் தனியார் கல்வி நிலையத்தில் வகுப்பு இருப்பதாக அம்மாவுக்குச் சொல்லிவிட்டு புறப்பட்டுவிட்டேன். போகும் வழியில் சுதாவைப் பார்ப்பதற்காக அவளின் வீட்டுக்குச் சென்றேன்.

எனக்கு முதலில் இயக்கத் தொடர்பு கிடைத்தால் அவளை யும் கூட்டிக் கொண்டு போவதாகவும், அவளுக்கு முதலில்

இயக்கத் தொடர்பு கிடைத்தால் என்னையும் கூட்டிக் கொண்டு போவதாகவும் தான் எமது நீண்ட காலத் திட்டம் அமைந்திருந்தது. அதனால் அவள், நான் தன்னை விட்டு விட்டு இயக்கத் திற்கு வருவேன் என்பதைக் கனவில் கூட நினைத்துப் பார்த்திருக்கவில்லை. ஆனால், நானோ மூன்று மகன்களை இழந்த தாயையும், அவர் சுதா மீது வைத்திருந்த அளவில்லா அன்பையும் எண்ணி, சுதாவை என்னுடன் இயக்கத்திற்கு அழைத்துப் போகும் எண்ணத்தைக் கைவிட்ட விடயம் அவளுக்குத் தெரியாது.

நான் பயிற்சி எடுத்த பின்னர் பயிற்சி முகாமிலேயே கடமை யில் ஈடுபட்டிருந்தேன். ஏறத்தாழ நான் இயக்கத்திற்கு வந்து நாலாந்து மாதங்களின் பின், ஒரு நாள் பயிற்சி எடுப்பதற்காகப் புதியவர்கள் வந்திருப்பதாக என் தோழியொருத்தி சொன்னாள். நான் அவர்களைப் பார்ப்போம் என்று போனேன். அங்கே போன பின்னர்தான் சுதாவும் வந்திருந்தது தெரிந்தது.

ஆவலுடன் அவளிடம் கதைக்க முனைந்தேன். அவளோ என்னை முன்பின் அறியாதவள் போல் முகத்தை மறுபுறம் திருப்பிவிட்டாள்.

'கோபம் இறங்கட்டும். ஆறுதலாகக் கதைப்பம்!'

என்று எனக்குள் நினைத்துக் கொண்டு நான் திரும்பிவிட்டேன். இரண்டு நாட்களின் பின், நான் அவள் இருந்த இடத்திற்கு அருகாமையால் போய்க் கொண்டிருந்தபொழுது என்னைக் கூப்பிட்டாள்.

"நான் ஏன் உன்னோட கதைக் கேல்லையெண்டு சொல்லித் தான் தெரியவேணும் என் டில்லை. நீ வந்த நேரம் என்னையும் கூட்டி வந்திருந்தால் இப்ப நானும் ரெயினிங் எடுத்திருப்பன்"

என்றாள்.



வீரவேங்கை சுதா

சுதர்மினா செல்வரத்தினம் மாழலை, முள்ளியவளை

பிறப்பு : 1975-3-15  
வீரச்சாவு : 1990-11-22

மீண்டும் என் மனம் சிந்தனையில் ஆழ்ந்தது.

'வீட்டில் எப்படியெல்லாம் செல்லமாக வளர்ந்தவள். யாரும் ஏசினால் அதைத் தாங்கும் சக்தி இவளிடம் இல்லை. கோபம் வந்தால், கோபம் முறியும் மட்டும் முகத்தைத் தூக்கிப் பிடித்துக் கொண்டு திரிவாள். சொசூசாக வாழ்ந்து பழகிய இவள், எப்படிப் பயிற்சியை நல்லபடி எடுத்து முடிக்கப் போகிறாள்? வீட்டில் ஒரு துரும்பைக் கூட கையால் எடுக்காதவளாச்சே?'

மணலாறுக்காட்டில் நடாத்தப்பட்ட, விடுதலைப் புலிகள் மகளிர் படைப்பணியின் பத்தாவது பயிற்சி முகாமில் சுதா பயிற்சி எடுத்தாள். ஞாயிற்றுக் கிழமைகளில் ஓய்வாக இருக்கும்போது காட்டைப் பற்றி தன் தோழிகளிடம் வர்ணிப்பதுதான் அவளது பொழுதுபோக்கு.

வேலைகள் செய்யும்போது அந்த வேலைகளை விரைவாகவும் திறமையாகவும் செய்து முடிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணமே அவள் மனதில் மேலோங்கி நிற்கும். அவளது கேலியும் கும்மாளமும் என்றைக்குமே வற்றாதவை. இவள் பயிற்சி முடிந்ததும் மணலாற்றுக் காட்டில் உள்ள வேறொரு முகாபுக்கு மாற்றப்பட்டு, ஏழு பேர் கொண்ட குழுவுக்குப் பொறுப்பாக நியமிக்கப்பட்டாள். சில நாட்களிலேயே நானும் அந்த முகாபுக்கு மாற்றப்பட்டு விட்டேன். எங்கள் இருவரது குழுக்களும் அம் முகாமின் வெவ்வேறு எல்லைக் காவலரண்களில் நின்றிருந்தன. ஆனாலும் அடிக்கடி சந்திக்கும் சந்தர்ப்பங்களும் இருந்தன.

சில நாட்களின் பின் நாம் இந்த முகாமைக் கைவிட்டு, மீண்டும் பழைய முகாபுக்கே திரும்பினோம். அங்கே குழுக்கள் மீண்டும் பிரிக்கப்பட்டன. நானும் சுதாவும் ஒரே குழுவுக்கே மாற்றப்பட்டோம்.

சுதாவுக்கு தேநீர் குடிப்பதில் சரியான விருப்பம். அடிக்கடி அவளைச் சமையலறையில் காணலாம். தேநீர் குடிப்பதும் சீனியை அள்ளிச் சாப்பிடுவதுமாக தன் வயிறறை நிரப்பிக் கொண்டிருப்பாள். அவளுக்கு எப்போதுமே ஒரு கோப்பை தேநீர் போதுமானதாக இருந்த தில்லை. ஒரு முறை எமக்கு வந்த தேநீரின் அளவு குறைவாக இருந்தது. எல்லோருக்கும் ஒரு கோப்பை தேநீர்தான் கிடைத்தது. சுதாவுக்குத்தான் ஒரு கோப்பை தேநீர் போதாதே. அவள் என்னிடம் எனது தேநீரில் அரைவாசியைத் தனக்குத் தரும்படி கேட்டாள். நான் அதற்குச் சம்மதித்தேன். ஆனால் மறந்துபோய் முழுவதையும் குடித்துவிட்டேன். அவ்வளவுதான்!

"என்னடி, நீ இப்படிச் செய்து விட்டாய்?"

என்று என்னை ஏசிவிட்டு, கோபித்துக் கொண்டு போய்விட்டாள். ஏறத்தாழ ஒரு மாதம்வரையில் என்னுடன் கதைக்காமல் இருந்தாள்.

ஒரு நாள் மிகவும் சந்தோசமாகத் துள்ளிக் குதித்தபடி என்னிடம் ஓடிவந்தாள்.

"என்னடி, இப்படிச் சந்தோசத்தோடே ஓடி வாறாய்?" என்று நான் கேட்டேன். அதற்கு அவள்,

"ஓண்டுமில்லையடி"

என்று முதலில் சொன்னாலும், "இண்டைக்கு நான் சண்டைக்குப் போறன்" என்று உண்மையைச் சொல்லிவிட்டாள்.

'அப்ப நான்.....?'

மனதுக்குள்ளேயே கேட்டுக் கொண்டேன்.

சண்டைக்குப் போவதற்காகத் தெரிவு செய்யப்பட்டவர்கள் ஒரு விதமான கலகலப்புடனும், அவசரத்துடனும், புறப்படுவதற்கான ஆயத்தங்களைச் செய்து கொண்டிருந்தனர். 'என்னையும் கூப்பிடுவார்கள் தானே'

என்ற நம்பிக்கையுடன் அவர்களுக்கு உதவிகள் செய்து கொண்டிருந்தேன்.

"எடியேய், நாங்கள் போட்டு வாறம். கட்டாயமாய் அவன்ரை காம்மைப் பிடிச்சு, புலிக்கொடி ஏத்தாமல் வரமாட்டன். எங்கட உயிர் போனாலும் பரவாயில்லை."

என்று சுதா என்னிடம் விடை பெற்றுச் சென்றாள்.

தொடர்ச்சி 14ம் பக்கம் . . .